

Мегън Марч

ВИНОВНИ КАТО ГРЕХА

КНИГА ВТОРА
ОТ ПОРЕДИЦАТА „ГРЯХ“

Превод от английски език
Гергана Дечева

Уо

Книгата се издава под това лого, запазена марка на ЕГМОНТ.

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизведени под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *Guilty As Sin*
Copyright © 2018 by Meghan March LLC
All rights reserved.

Превод Гергана Дечева
Редактор Иванка Ангелова
Коректор Ина Тодорова
Дизайн и илюстрация на корицата Златина Зарева

Издава „Егмонт България“ ЕАД
1142 София, ул. „Фритъф Нансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Инвестпрес“ АД, София, 2019 г.

Тираж: 3000 бр.

ISBN 978-954-27-2276-2

8

1

УИТНИ

ПРЕДИ ДЕСЕТ ГОДИНИ

Качих се в колата на леля Джаки и тръгнахме към болницата. Треперех в прогизналите си от дъжда дрехи, стомахът ме присвиваше в болезнени спазми. Леля Джаки не ми каза нищо друго, освен че е имало злополука с родителите ми и бащата на Линкълн.

Погледах в страничното огледало и видях фаровете на колата на Линкълн зад нас. В мига, в който леля Джаки ми бе съобщила новината, ми се искаше да хукна към него, да му дам и да потърся утеха, но онова, което се случи по-рано тази вечер, беше променило всичко между нас.

Но колкото повече приближавахме към болницата, толкова по-малко значение имаха и глупавата кавга, и изречените гневни думи.

Нищо друго не ти отваря очите за нещата, които наистина имат значение, както една възможна трагедия. Животът е ценен. Никой не ти дава гаранция за утре.

– Какво се е случило? – Зададох въпроса с надеждата да получа малко повече информация.

Леля ми ме погледна за секунда и после пак обърна поглед напред към шосето, присвила очи, за да вижда през пороя, с който чистачките едва се справяха, въпреки че се движеха на най-високата скорост.

– Не зная. Не искаха да ми кажат нищо повече по телефона.

Възелът в стомаха ми се затегна още повече, присвих се от болката и увих ръце през кръста на треперещото си тяло.

– Защо са се обадили на теб, а не на мен?

– Звънях ти през целия път, докато карах към вас, но веднага се включваше гласова поща. Вероятно те също не са успели да се свържат.

– Господи, телефонът ми беше изключен! – прошепнах. – Защото...

Джаки ме погледна косо, но не каза нищо. Чувството на вина ме разкъса и погълна. Телефонът ми е бил изключен, докато родителите ми са били...

Започнах да треперя още по-силно.

– Би трябвало да знам, ако нещо наистина, ама *наистина* лошо се е случило, нали? Би трябвало да усетя нещо, нали? Всичко трябва да е наред, нали?

– Дръж се, Уит. Почти стигнахме. – Гласът на Джаки, обикновено така силен и уверен, сега звучеше колебливо и дрезгаво като моя.

Погледнах в страничното огледало още веднъж – имах нужда да правя нещо, вместо да мисля за възможните ужасяващи последици, които оглушително

заливаха съзнанието ми.

Насилих се да се фокусирам върху фаровете на Линкълн. Беше дошъл до вкъщи, след като ме изхвърли на улицата, а аз дори не знаех защо. Мислех, че вече е казал всичко, което има да ми казва.

Не че това има някакво значение сега. Защото е станала някаква злополука с родителите ми и баща му. С тримата!

Джаки вкара колата в паркинга на болница „Рискоф Мемориал“ и спря на няколко метра от входа. Линкълн закова директно пред входа за спешното отделение, изскочи и погледна към мен.

В мига, в който Джаки спря колата, изскочих и хукнах. Дрехите ми бяха напълно мокри, но не ми пукаше. Трябваше да знам.

– Уит, чакай – извика Джаки, но не исках да я слушам. В мозъка ми кънтеше една-единствена мисъл – веднага да разбере какво се е случило.

Линкълн ме изчака пред автоматичните врати. Те се плъзнаха настрани, той протегна ръка към мен и преплете пръсти с моите.

– Не ме интересува какво се случи преди това. Няма да позволя да се изправиш пред това сама. Няма значение кой какво има или иска да каже по въпроса, в това число не искам да чувам и твоите възражения.

Целият гняв, който бях натрупала след случилото се между нас, се стопи и на негово място се появи страхът. Само кимнах с глава, но не намирах думи да отговоря. Той стисна ръката ми и в дланта му усетих

съвсем мъничко зрънце спокойствие сред въртопа от смазващи емоции.

Влязохме заедно през вратите на спешното. Всичко беше така бяло, така чисто и ярко, в пълен контраст с бушуващата буря навън. В мига, в който момичето на рецепцията ни видя, лицето ѝ пребледня.

– Господин Рискоф, семейството ви току-що пристигна. Чакат ви в частната чакалня, сър. – Погледът ѝ се прехвърли върху мен, но беше явно, че няма никаква представа коя съм.

– Родителите ми също са били в злополуката. Семейство Гейбъл?

Линкълн стисна ръката ми, когато леля ми се появи иззад гърба ми. Мокрите ѝ обувки изскърцаха по пода. Жената на рецепцията погледна отново Линкълн, после пак към мен.

– О, да. Ако обичате, седнете тук...

– Брат ми и съпругата му? Къде са? Обадиха ми се, че са тук – извика леля ми.

Жената кимна и се пресегна към телефона.

– Един момент, моля. Веднага ще извикам някой да дойде при вас.

– Линкълн Бейтс Ръдърфорд Рискоф! Как смееш да идваш тук с нея? Не ѝ е позволено да стъпва тук! Искам да я махнете веднага! – пищеше майката на Линкълн през отворената врата на файето. Брат му Харисън я стискаше за ръката.

– Майко, моля те, успокой се. Ще...

Лицето ѝ се сви и тя избухна в плач, а Харисън я притегли към себе си. Линкълн ме погледна, разкъс-

ван между семейството си и мен.

– Съжалявам, трябва да...

– Отивай – гласът ми трепереше, докато пусках ръката му, и веднага усетих липсата на силата, която ми даваше тя.

Джаки ме обвини в ръцете си.

– Съжалявам – каза той и закри към семейството си.

Жената на рецепцията на спешното най-сетне се обади на някого. Опитах се да гледам в нея, а не в Линкълн, но разбира се, не успях. Майка му протегна ръце да го хване и да го издърпа навътре, да не би случайно да премисли и да се върне при мен. Сякаш го пазеше от злото, скрито в мен.

Харисън я поведе навътре и вратата зад тях се затвори.

– Бихте ли дошли с мен? Има една приемна стая ето там...

– Къде са родителите ми? Какво се е случило с тях? – Не можех да чакам и секунда повече.

– Само след минутка лекарят ще говори с вас. Моля, елате с мен.

Тя ни поведе през входа към стаята, където беше Линкълн. С Джаки седнахме на пластмасовите зеленикави столове, прегърнахме се, притискахме се една към друга. Сякаш мина цяла вечност.

Най-сетне някой отвори вратата. Мъж в бяла престилка. Предположих, че е лекарят.

– Къде са родителите ми? Защо никой не ми казва нищо? – Малкото сила и спокойствие, които при-

съствието на Линкълн ми даваха, сега се бяха изпарили. Искях да разбера, преди да си изгубя напълно ума и да започна да пиця като госпожа Рискоф.

– Вие сте от семейство Гейбъл? Аз съм доктор Франсис.

– Моля ви, кажете ни какво става – обади се Джаки. – И двете сме на ръба да полудеем от неизвестността.

Той кимна със сериозно изражение.

– Господин и госпожа Гейбъл претърпяха злополука по-рано тази вечер. Не знаем всички подробности за случилото се, но...

Ушите ми бучаха. Виждах истината, изписана на лицето му. Знаех какво ще каже.

– Господи! – Гласът ми секна и проплаках. – Не. Не!

Изражението му стана още по-мрачно и тревожно.

– Направихме всичко по силите си, но не успяхме да ги спасим. Ужасно съжалявам за двойната ви загуба.

Болката и отказът да приема новината ме разкъсваха отвътре, сълзите ме заслепяваха.

Не може да ги няма? Нали?

Не е възможно.

Дробовете ми спряха да функционират, не можех да дишам.

– Не. Не. Не. – Ръцете на Джаки се затегнаха около мен и ме залюля като в люлка. – Това не се случва нали? Не е истина. Те не са...

– Ужасно съжалявам, Уит – изхлипа леля. – Толко-

ва много съжалявам.

– Ще ви дам малко време и когато сте готови, ако желаете, ще ви заведа да си вземете сбогом.

Сбогом?

Не.

В съзнанието ми изникнаха покритите с бели чаршафи тела на родителите ми, побягнах към кофата за боклук и се свлякох на колене. Давех се, но не можех да повърна.

– Не мога, не мога.

Джаки прибра косата от лицето ми.

– Толкова съжалявам, мое сладко дете. Толкова съжалявам.

Останах на колене и гледах как сълзите ми падат в черната торбичка в кошчето за боклук и се питах дали някога нещо в моя проклет живот щеше да е наред. И после се сетих за брат си.

– О, Господи! Трябва да кажем на Аса. – Цялото ми тяло трепереше. – Боже, как ще му кажа? Какво да му кажа?

Сълзите ми капеха по-силно, по-бързо. Джаки ми помогна да се изправа на краката си. В мига, в който станах, осъзнах друго. И то дойде като шамар през лицето.

Не зная какво се е случило с бащата на Линкълн.

– Господи! Забравих да попитам какво се е случило с бащата на Линкълн. Трябва да знам дали...

Хукнах към вратата и се опитах да я отворя, но Джаки я затвори под носа ми.

– Сега трябва да ме чуеш, Уитни. Имаме си нашите

огромни проблеми в момента. Нека те си се оправят с техните. Мисля, че за теб е най-добре, ако стоиш далеч от това момче и от семейството му. Нищо добро няма да излезе от това.

2

ЛИНКЪЛН

Взирах се в белия чаршаф, с който бе покрит баща ми. Не, не баща ми, а тялото му. Не е възможно баща ми да си е отишъл. Това под този чаршаф не може да е той.

Извърнах поглед, за да гледам нещо друго.

Стената.

Замлъкналата апаратура.

Присвитата фигура на майка ми, която се тресеше от плач на рамото на брат ми.

Минута след като пристигнах, тя ме избута настрана и пак се хвана за него. И някак не успях да се въздържа и пак погледнах към чаршафа.

Как може да го няма вече? Видяхме се днес. Преди няколко часа. Смееше се с един от стажантите си и го потупваше по гърба за нещо, което момчето бе направило. Бях изпитал онова остро пробождаие на завист.

Двамата с баща ми никога не бяхме се смели заедно, той никога не беше се шегувал така с мен. Бях готов на всичко, за да видя този знак на одобрение на лицето

му. Но всъщност аз почти не виждах лицето му. Или постоянно пътуваше по работа, или работеше до късно.

Той никога не ме научи да играя бейзбол. Наистият треньор ме научи.

Никога не дойде да ме гледа как играя, никога не видя нито един мой тъчдаун в пансиона, защото не можеше да вмести моите мачове в програмата си.

Не беше край мен да ми каже за момичетата, за секса, за презервативите. Приятелите ми свършиха тази работа. А после Комодора закова нещата като с пирон на челото ми, когато вече бях по-голям.

Моят баща се отличаваеше с едно абсурдно качество: очевидна липса на интерес към всеки един важен момент в живота ми.

Спомних си седмицата, беше преди няколко месеца, когато разбрах, че трябва да се върна веднага в Гейбъл. Баща ми беше пристигнал със самолет в Ню Йорк за някакво заседание и отидохме да вечеряме в едно от любимите ми места. Направи ми комплимент за добрия избор на вино.

А после изведнъж започна да сваля сервитьорката.

Пропъдих спомена и се загледах в белия чаршаф с тихо съжаление. Докато Комодора не влезе в стаята. Не знаех къде е бил, но от якето му течеше вода. Погледна чаршафа. После мен. Майка ми. Брат ми. Прекоси стаята и седна на стола до леглото, на което бе поставено покритото тяло на баща ми. Гледах как събра сили да вдигне чаршафа. За първи път в живота си виждах ръката на стареца да трепери така. В мига, в който видя

лицето на баща ми, той стисна очи и пусна завивката.

– Как се е случило? – В началото гласът му беше суров, дрезгав, сподавен, но веднага след това стана силен и настоятелен. – Как, по дяволите, стана това?

Въпросът отекна из цялата стая, той завъртя рязко глава да огледа всички ни, погледът му ни изгаряше.

– Все още не знаем, сър – отвърнах.

Мускулите на челюстта му заиграха.

– Искам отговори! Сега! Синът ми е мъртъв и Гейбъл имат пръст в това. Никой няма да види бял ден и сън, докато не ни се каже как, по дяволите, се е случило!

Когато каза „Гейбъл“, цялото ми същество се сви, но за щастие, точно тогава лекарят влезе в стаята.

– Господин Рискоф? Сър, ужасно съжалявам, че не бях тук, когато сте дошли. Бях при мъжа, който пръв е пристигнал на мястото на произшествието. Полицаят свърши с разпита си. Ако желаете...

– Докарай го тук! – изгърмя гласът на Комодора.

Лекарят кимна и излезе заднешком от стаята. Погледът на Комодора, твърд като гранит, се стовари върху мен.

– Никога не съм предполагал, че ще надживея сина си.

Майка ми вдигна поглед, лицето ѝ беше изкривено от мъка.

– *Ти* трябваше да си на негово място. Каза, че си го повикал в офиса. И затова сега е мъртъв.

Комодора сбърчи вежди.

– За какво, по дяволите, говориш?

Майка ми насочи разтреперания си пръст към дядо ми.

– Той излезе тази вечер посред такава буря, защото не си можел да чакаш за някакъв загубен отчет до утре! *Ти* си виновен!

Лицето му не показваше нищо друго освен пълно объркване, а това ми беше напълно достатъчно да разбера всичко, което не се казваше на глас.

Баща ми не е бил на работа тази вечер.

Нямало е никакъв отчет.

Излъгал е майка ми. Отново.

Преди Комодора да отговори, лекарят се върна с един мъж в мокри дрехи.

– Това е господин Ейнзли, пожарникар доброволец. Той...

Комодора се изправи.

– Остави човека да говори, не ти.

Устата на доктора се затвори на секундата и той направи крачка назад.

– Много съжалявам за загубата ви. – Мъжът свали почтително шапката си и погледна към майка ми. – Госпожо...

– Кажй нещо – майка ми скръцна със зъби и започнах да се опасявам, че ще подплаши мъжа и той ще изскочи от стаята.

Ейнзли кимна.

– Прибих се към къщи, след като закарах един приятел от бара до дома му, и забелязах, че част от ограждението на моста липсва. Голяма част от мантиелата липсваше. Помислих си, че в дъжда човек лесно може да изгуби контрол върху колата си и да излети от моста.

– Кой мост? – попитах, защото бях минал по моста в близост до мястото, където живееха родителите на Уитни, и не бях забелязал нищо, докато карах от ловната къща към тях.

– До „Бридж Стрийт“, в центъра. – Кимнах и той продължи. – Паркирах колата, излязох и огледах шосето. Забелязах една жена на брега на реката. Лежеше неподвижно. Обадох се на 911, грабнах чантата си и слязох долу. И после видях колите. И двете бяха заседнали върху скалите. Едната беше преобърната.

– Исусе – прошепна Комодора и сведе глава.

– Отидох при жената, защото тя беше единствената жертва, която видях в началото.

– В началото?

– Да. Поверих пулса ѝ. Нищо. Не дишаше. Опитах с изкуствено дишане, опитах и със сърдечен масаж, но тя не реагира. После бърза помощ и спасителните отряди дойдоха. Навлязохме във водата. И тогава намерихме другите.

Стомахът ми се обърна, когато си представих картината, която описваше.

– Синът ми трябва да е карал мерцедеса – каза Комодора с пресипнал глас.

– Да, сър. Него го видях след жената. Съжалявам, че трябва да го кажа... – Той не довърши изречението. Погледна майка ми. – Сигурни ли сте, че искате да чуете това?

– Просто кажи – отвърна Комодора. – Трябва да знаем.

Ейнзли пак погледна майка ми и гласът му, плах и

тих, едва се чуваше, сякаш се надяваше да не достигне до нея.

– Когато намерихме господин Рискоф, той беше под водата, в колата, на седалката до тази на шофьора.

Вдигнах рязко глава и погледнах Комодора. Сигурен съм, че шокът, който преживявах, напълно отговаряше на изписания по лицето му.

– На седалката до шофьорската? – Гласът на майка ми трепереше и изведнъж изпаднах в паника, че има вероятност да загубя и двамата си родители в една вечер – баща ми в катастрофа, а майка ми от сърдечен удар.

– Кой е карал тогава колата? – За щастие, тя не се хвана за гърдите, както правеше по време на някоя от нейните кризи. Погледът ѝ се стрелкаше от лице на лице, от Ейнзли към Комодора и обратно към Ейнзли. – Кой е карал колата? – повтори въпроса си тя, но сега вече гласът ѝ беше пронизителен писък.

Ейнзли преглътна тежко.

– Не мога да кажа със сигурност, госпожо. Мястото зад волана беше празно, но прозорецът беше отворен.

Майка ми скочи на крака.

– Майко, моля те, седни – опита се да я успокои Харисън, но тя го пренебрегна. – Той каза, че трябва да работи. Тръгна за работа. – Говореше на Комодора, сякаш се надяваше дядо ми да потвърди нещо, което би превърнало лъжите на баща ми в истина.

Знаех, че ако дядо ми можеше, би го направил. Но лицето му остана безучастно. Каквото и да кажеше, то нямаше да промени случилото се. Каквото и да кажеше

всеки един от нас, нямаше да промени обстоятелствата. И най-сетне брат ми каза на глас това, което всички мислехме.

– Значи тя е изпъзляла през прозореца и е оставила баща ми да...

Цялата кръв се оттече от лицето на майка ми, докато осъзнаваше думите на Харисън.

– Онази жена, оная Гейбъл е убила съпруга ми! Тя го е убила! Тя...

Прекосих стаята и приклеках пред нея.

– Майко, успокой се, моля те.

И тя се изплю в лицето ми.

Майка ми се изплю в лицето ми?

Запрепъвах се назад шокиран и се избърсах. Никой в стаята не мърдаше, не се движеше.

– Да не си посмял да ми проговориш някога! – Гласът ѝ беше смъртоносен, остър като бръснач. – Идваш ми тук тази вечер с дъщеря ѝ! Не стига, че цяло лято се мъкнеш с тая малка курва, ами тази вечер дойде в болницата с нея! Вероятно си се въргял с тоя парцал в леглото, докато майка ѝ, курвата, е убила баща ти!

ДРУГИ КНИГИ
ОТ МЕГЪН МАРЧ

ПОРЕДИЦА „КРАЛ“

БЕЗМИЛОСТЕН КРАЛ
НЕПОКОРНА КРАЛИЦА
ГРЕХОВНА ИМПЕРИЯ

ПОРЕДИЦА „ГРЯХ“

ПО-БОГАТ ОТ ГРЕХА